

**ДЖЕФФРІ
АРЧЕР**

IV

**ОБЕРЕЖНО
ЗІ СВОЇМИ
БАЖАННЯМИ**

Роман

**ХРОНІКИ
КЛІФТОНА**

Харків
«ФОЛІО»
2021

ГАРРІ Й ЕММА 1957—1958

1

Гаррі Кліфтона розбудив телефонний дзвінок. Він іще не відійшов від дрімоти, але ніяк не міг згадати, що ж йому снилося. Можливо, наполегливий металевий дзенькіт був лише частиною його сну. Гаррі неохоче перевернувся набік і глипнув на маленькі, вкриті фосфором стрілки годинника біля ліжка — шоста сорок три. Чоловік усміхнувся. Лише одна людина могла телефонувати йому такої ранньої години. Він підняв слухавку і пробурмотів надміру сонним голосом:

— Доброго ранку, люба.

Не почувши відповіді, Гаррі вирішив уже покласти слухавку, аж тут почув ридання.

— Це ти, Еммо?

— Я... — пролунало у відповідь.

— Що сталося? — заспокійливо запитав Гаррі.

— Себастьян загинув.

Він відповів не одразу, бо не міг повірити, що вже не спить.

— Як це? — нарешті промовив він. — Я ж лише вчора розмовляв із ним.

— Він загинув сьогодні вранці... — Емма ковтала слова.

Гаррі застиг сидючи, нарешті остаточно прокинувшись.

— Автомобільна аварія, — пояснила Емма між риданнями.

Він намагався залишатися спокійним, очікуючи подробиць того, що сталося.

— Вони їхали разом до Кембриджа.

— Вони? — повторив чоловік.

— Себастьян із Бруно.

— Бруно живий?

— Атож. Але він у лікарні в Герлоу, проте там не впевнені, чи зможе він пережити цю ніч.

Гаррі відкинув ковдру і поставив ноги на килим. Він замерзав і його нудило.

— Я негайно ж хапаю таксі до летовища і сідаю на перший же рейс до Лондона.

— А я їду до лікарні, — повідомила Емма.

Вона більше нічого не додала, і Гаррі на мить замислився, чи вона ще на зв'язку. Відтак почув її шепотіння:

— Їм потрібен хтось, щоб упізнати тіло.

Емма поклала слухавку, але минув ще якийсь час, поки вона змогла зібрати достатньо сил, аби підвестися. Нарешті жінка таки перетнула кімнату, чіпляючись за меблі, як моряк під час шторму. Відчинила двері вітальні, щоб виявити Мерседена, котрий стояв у коридорі, схиливши голову. Вона зроду не бачила, щоб їхній старий слуга демонстрував хоча б найменшу емоцію у присутності членів сім'ї, і заледве впізнала знічену постать, яка схопилася за полицю коминка; звичну маску спокою змінила жорстока реальність смерті.

— Мейбл збрала для вас валізку, мадам, — затнувся він, — і якщо дозволите, я відвезу вас до шпиталю.

— Дякую, Мерседене, що ви нам співчуваєте, — зронила Емма, коли слуга відчинив перед нею вхідні двері.

Мерсден підтримав її за лікоть, коли вони спускалися сходами до автівки; це вперше він торкнувся своєї господині. Відчинив дверцята, жінка насилу залізла досередини і пірнула в шкіряний салон, ніби якась стара бабуся. Мерсден запустив двигун, перевів важіль перемикання швидкостей на першу передачу і рушив у довгу дорогу від Садиби до лікарні імені принцеси Александри у Харлоу.

Емма раптом збагнула, що не згадала про брата та сестру, щоб повідомити їм про те, що сталося. Вона зателефонує Грейс і Джайлзу сьогодні ввечері, коли вони швидше за все будуть самі. Це не те, чим вона хотіла б поділитися, коли поруч можуть ви-

явитися незнайомці. Раптом жінка відчула пронизливий біль у животі, ніби її вкололи. Хто ж скаже Джессіці, що вона більше ніколи не побачить брата? Чи буде вона й надалі такою ж веселою дівчинкою, яка метушилася навколо Себа, немов слухняне цуцення, махаючи хвостиком із нестримним обожненням? Джессіка не повинна почути цю новину з чужих вуст, а це означало, що Еммі доведеться повернутися до Садиби якнайшвидше.

Мерсден заїхав на майданчик місцевого гаража, де зазвичай заправлявся вдень по п'ятницях. Коли працівник бензоколонки помітив пані Кліфтон на задньому сидінні зеленого «остіна А30», він торкнувся козирка кашкета. Вона його не впізнала, і хлопець задумався, що ж зробив не так. Він наповнив бак, а потім підняв капот, аби перевірити мастило. Як тільки зсунув кашкет назад із потилиці, знову торкнувся до козирка, але Мерсден від'їхав мовчки, навіть не залишивши шість пенсів на чай, як зазвичай.

«Що в них трапилося?» — дивувався молодик, коли машина зникла з огляду.

Як тільки вони повернулися на автостраду, Емма намагалася згадати точні слова, які промовив викладач коледжу Пітергауса, коли повідомляв їй новини: «Мені шкода, що змушений це казати, пані Кліфтон, але ваш син загинув в автокатастрофі». Складалося враження, що пан Педжетт знав дуже мало, але він пояснив, що був лише вісником.

Щораз більше запитань виникало в голові Емми. Чому її син їхав до Кембриджа автівкою, якщо вона купила йому квиток на потяг лише за кілька днів до цього? Хто був за кермом, Себастьян чи Бруно? Вони їхали занадто швидко? Може, луснула шина? Чи був причетний до дорожньо-транспортної пригоди якийсь інший автомобіль? Стільки запитань, але вона сумнівалася, чи хтось знає відповіді на них.

За кілька хвилин після дзвінка викладача перетелефонувала поліція, щоб поцікавитись, чи зможе пан Кліфтон навідатися до лікарні, щоб упізнати тіло. Емма пояснила, що її чоловік зараз у Нью-Йорку, в книжковому турне. Вона, можливо, не погодилася б зайняти його місце, якби усвідомила, що той повернеться до Англії аж наступного дня. Дякувати Богу, що він вирушив літаком і йому не доведеться стирчати на палубі корабля п'ять днів, перетинаючи Атлантику та сумуючи на самоті.

Коли Мерсден їхав незнайомими містечками — Чіппенгемом, Ньюбері, Слоу, — Емма не раз згадувала дона Педро Мартінеса. Чи може статися, що він намагався помститися за події у Саутгемптоні, які сталися лише кілька тижнів тому? Але якщо його супутником у машині був Бруно, син Мартінеса, то це не мало сенсу. Думки Емми повернулися до Себастьяна, коли Мерсден покинув Грейт-Вест-роуд і повернув на північ у напрямку автостради А1; цю дорогу Себастьян проїхав лише кілька годин тому. Колись Емма читала, що в часи особистої трагедії всі хотіли б повернути стрілки годинника назад. І вона теж не була винятком.

Мандрівка минула швидко, позаяк усі думки були про Себастьяна. Вона згадувала, як той народився, коли Гаррі опинився у в'язниці на іншому боці світу, його перші кроки у вісім місяців і чотири дні, його перше слово «ще» і його перший день у школі, коли він вистрибнув із автомобіля ще до того, як Гаррі встиг натиснути на гальма, і пізніше в абатстві Бічкрофт, коли Себа хотів вигнати директор, але помилував, коли той виграв стипендію в Кембриджі. Стільки надій і сподівань — і враз усе стало історією. І, нарешті, її жахлива помилка, коли вона дозволила секретареві Кабінету Міністрів переконати її дозволити залучити Себа до планів уряду притягнути до відповідальності дона Педро Мартінеса. Якби вона відмовилася від прохання сера Алана Редмейна, її єдиний син лишився б живим. Якби, якби...

Коли вони доїхали до околиць Харлоу, Емма визирнула у бічне віконце, щоб побачити табличку, яка скерувала їх до шпиталю принцеси Александри. Вона намагалася сконцентруватися на тому, що її чекає. За кілька хвилин Мерсден проїхав кovanі ворота, які так і не зачинилися перед тим, коли вони підїхали до головного входу лікарні. Емма вийшла з машини і рушила у бік вхідних дверей, поки Мерсден шукав, де припаркуватися.

В реєстратурі вона назвалася, і бадьору посмішку на обличчі дівчини змінив вираз співчуття.

— Не будете такі ласкаві хвильку зачекати, пані Кліфтон? — запропонувала вона, підіймаючи слухавку телефону. — Я повідомлю пана Овена, що ви тут.

— Пана Овена?

— Він був черговим лікарем, коли вашого сина привезли сьогодні вранці.

Емма кивнула й узялася міряти кроками коридор, думки мегушилися, викликаючи безладні спогади. Хто, чому, коли... Вона зупинилася лише тоді, коли підійшла медсестра у білосніжному халаті з накрохмаленим комірцем:

— Ви пані Кліфтон?

Емма ствердно кивнула.

— Будь ласка, йдіть зі мною.

Медсестра мовчки повела Емму зеленим коридором. А що міг би хтось із них сказати?

Вони зупинилися біля дверей, на яких було написано «Пан Вільям Овен, член Королівського медичного коледжу». Медсестра постукала, відчинила двері й відійшла убік, щоб дати змогу Еммі увійти.

Високий худий голомозий чоловік із скорботним поглядом службовця похоронного бюро підвівся з-за столу. Емма замислилася, чи це обличчя хоч іноді посміхається.

— Доброго дня, пані Кліфтон, — привітався чоловік, перш ніж запропонувати гості єдиний зручний фотель у кімнаті. — Мені дуже шкода, що нам довелося зустрітися за таких сумних обставин, — додав він.

Еммі стало шкода бідолахи. Скільки разів на день йому доводилося виголошувати ті самі слова? Судячи з виразу його обличчя, з кожним разом йому легше не стає.

— Боюся, що доведеться заповнити цілу купу документів, на жаль, коронеру знадобиться формальна ідентифікація, перш ніж ми зможемо до цього повернутися.

Емма схилила голову й заплакала, шкодуючи, що не пристала на пропозицію Гаррі самому відбутися цю нестерпну процедуру. Пан Овен вискочив з-за столу, зігнувся біля неї та зі співчуттям промовив:

— Мені дуже шкода, пані Кліфтон.

Гарольд Гінзбург не міг би бути ще уважнішим і делікатнішим.

Він забронював Гаррі квиток на перший рейс до Лондона у першому класі. «Принаймні йому буде комфортно», — подумав видавець, хоча й сумнівався, що нещасний батько зможе заснути. Він вирішив, що зараз не час повідомляти письменни-

ЗМІСТ

Пролог	5
Гаррі й Емма. 1957—1958	7
Дон Педро Мартінес. 1958—1959	48
Седрик Гардкасл. 1959	91
Джайлз Беррінгтон. 1963	129
Джессіка Кліфтон. 1964	150
Седрик Гардкасл. 1964	181
Майор Алекс Фішер. 1964	189
Себастьян Кліфтон. 1964	222
Дієго Мартінес. 1964	263
Гаррі й Емма. 1964	299